

A Győri Ítéltábla a Trinn Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek az Ormai és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen tartozás megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2017. július 20. napján kelt 15.G.40.136/2016/29. szám alatti ítélete ellen a felperes által 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és az alperes által Gf.4. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a magyar államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg 2.500.000. (Kettőmillió-ötszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket, valamint 15 napon belül az alperesnek 152.400. (Egyszázötvenkettőezer-négyszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

2014. június 30-án a vevő felperes és az eladó alperes között részvény adásvételi szerződés jött létre a ... Bank Zrt. (jelenleg: ... Bank Zrt.) részvényei 100%-a átruházására. A felperes a kikötött vételárat megfizette, a részvények a tulajdonába kerültek.

Az angol nyelven megkötött szerződés magyar fordítása 8.17. „kártalanítás” címszava alatt a 8.17.1. pontban a felek kikötötték, hogy „a vevő rendelkezésére álló egyéb igények sérelme nélkül az eladó köteles a vevő kérésére megfizetni azt az ésszerű összeget, ami egyenlő a vevőnél a zárást megelőzően felmerült körülmények miatt, vagy azokkal kapcsolatban a zárást követően felmerült vagy elszenvedett *közvetlen kárral*, az alábbi esetekben (mindegyik kártalanítás), (a jelen pont alapján fizetett összeg csökkenti az eladó 8.4. szerint fennmaradó felelősségét)”. A 8.17.1.3. pont szerint „a korábbi ügyfelek által a társasággal szemben a külföldi devizában nyilvántartott kölcsönökkel összefüggésben panaszként, jogvitában vagy peren kívüli egyezségi eljárásban érvényesített minden követelést, függetlenül attól a tényről, hogy e panaszt, jogvitát vagy eljárást a korábbi ügyfelek vagy bármely hatóság vagy bíróság kezdeményezte”. A 8.17.2. szerint „a 8.1. - 8.16. pontokban (mindkettőt beleértve) kikötött felelősségkorlátozások alkalmazandók a jelen 8.17. pontra és a kártalanítási követelésekre is, kivéve a 8.2., 8.3., 8.7.8., 8.7.11. pontokat, valamint a 8.17.1.1. pont vonatkozásában, a 8.7.10. pontot is”.

A 8.5. pont szerint „a 8.1. szerint a kárai megtérítését igénylő nem szerződésszegő fél köteles a szerződésszegő felet tértivevényes ajánlott levélben értesíteni (1.) az állítólagos szerződésszegésről, illetve az eseményről, amin a másik féllel szembeni követelése alapul, előadva a lényeges ténybeli és jogi információkat; (2.) a követelés becsült összegét; (3.) köteles kérni a szerződésszegő felet a kárt okozó szerződésszegés orvoslására a vonatkozó értesítés kézhezvételétől számított 30 munkanapon belül; (4.) és köteles az ésszerű alátámasztó bizonyítékokat szolgáltatni. Az értesítést

késedelem nélkül, de legfeljebb attól számított *60 napon belül kell feladni*, hogy a nem szerződésszegő fél tudomást szerez az állítólagos szerződésszegésről, illetve eseményről, amely követelést alapozhat meg. Amennyiben a nem szerződésszegő fél nem tartja meg e pontot, a szerződésszegő fél nem felelős a károkért".

A 8.9. szerint „minden követelés, amit a zárás időpontjától számított 12 hónap elteltét megelőzően érvényesítenek, vagy kell érvényesíteni, ha azt korábban nem elégítették ki, számolták el, vagy vonták vissza, visszavontnak kell tekinteni és végrehajthatatlan azt követő *4 hónap elteltével, hogy az e követelésre vonatkozó értesítést* az eladónak a 8.5. szerint átadták, kivéve, ha e követelés vonatkozásában az eladóval szemben jogi eljárást kezdeményeztek és arról érvényesen értesítették az eladót".

A felperessel szemben 2015. április 22-i kezdő időponttal indult felszámolási eljárás. A felszámolót a ... Bank Zrt. a 2015. szeptember 1. napján kelt levelében tájékoztatta, hogy a deviza alapú kölcsönszerződésekre vonatkozó törvényi elszámolást az ügyfeleinek kiküldte, a javukra elszámolt tételeket 36.771.376.Ft összegben rendkívüli ráfordításként könyvelte le. A felperes a 2015. szeptember 10. napján kelt levelében szólította fel az alperest, hogy az adásvételi szerződés 8.7.5. és 8.17.1.3. pontja szerint 30 napon belül fizessen meg a felperesnek 37.089.876.Ft-ot.

A felperes keresetében 37.089.876.Ft tőke, valamint annak a 2015. október 31. napjától a Ptk. 6:155. §-a szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes keresetében azzal érvelt, hogy az adásvételi szerződés 8.17.1.3. pontja alapján nem szerződésszegésből eredő igényt, hanem szerződési elszámolási igényt érvényesít. Az említett szerződési kikötés meghatározásakor a felek már tudták, hogy a devizatörvények megalkotásával a devizában nyilvántartott kölcsönszerződésekre új szabályok lépnek hatályba, a bank fizetési kötelezettségével. A szerződés 8.17.2. pontja alapján a felelősségkorlátozó szabályok (így az igényérvényesítési határidők - 8.5., 8.9. pont) nem vonatkoznak a perbeli követelésre, mivel az nem felelősségalapú követelés. A felperes megtartotta a szerződés 8.5. pontja szerinti, a tudomásszerzéstől számítandó 60 napos értesítési határidőt. A felperes ugyanis a bankot terhelő fizetési kötelezettségről értesülésétől számított ezen határidőn belül, 2015. szeptember 10-én szólította fel az alperest. Nem mulasztotta el a szerződés 8.9. pontja szerinti határidőt sem. Szerződésben ugyanis nem köthető ki igényérvényesítési határidő, a szerződésben sem jogvesztésről, sem pedig elévülésről nincsen szó. Az említett szerződési rendelkezés nem perindítást, hanem jogi eljárás kezdeményezését írja elő, és a felperes a jogi eljárást folyamatba tette a felszólító levél megküldésével. A szerződés 11.3. pontja alapján a szerződésből eredő igények érvényesítése iránt határidő nélkül lehet a bírósághoz fordulni.

Az alperes *ellenkérelmében* a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy a szerződés 8.17.1. pontja szerint csak a vevőt ért közvetlen károk megtérítését igényelheti a felperes. Az olyan, közvetett károk megtérítését amelyek nem a vevőnél, hanem a banknál keletkeztek, nem kérheti. Ugyanakkor az átruházott bank által elszenvedett kár és a bank értéke között nincs közvetlen összefüggés. Eltérő álláspont elfogadása esetére kifejtette, hogy a szerződés 8.17.1. pontja és 8.17.1.3. pontja számos feltételt támaszt az ott meghatározott igények érvényesítésére, és a feltételek fennálltát a felperes nem igazolta. A 8.17.1.3. pont a jogszabályok által, jogalkotással okozott károkra nem terjed ki. A szerződés 8.5. pontja és 8.9. pontja időkereteket határoz meg a szerződésszegésből eredő igény érvényesítésre, melyeket a felperes nem tartott meg. A 8.17.1.3. pont alapján fennálló fizetési kötelezettségre a devizahiteles törvények meghozatala és kihirdetése után már számítani lehetett. Ezért ebből eredő igényt a felperes a 2014. évi XXXVIII. törvény (Dh1 tv.) 2014. július 18. napján történő hatálybalépésétől számított 60 napon belül érvényesíthetett volna, de ezt csak 2015.

szeptember 10. napján tette meg. Ezen túl a felperes a keresetlevelét a szerződés 8.9. pontjában meghatározott, a követelésre vonatkozó értesítéstől számított 4 hónapos határidőt elmulasztva terjesztette elő. Megítélése szerint a 8.9. pont szavatossági igényérvényesítési határidőket szabályoz.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel és csatlakozó fellebbezéssel támadott *ítéletével* a keresetet elutasította, egyben kötelezte a felperest az alperes perköltsége megfizetésére. Határozata indokolásában elsődlegesen arra tért ki, hogy a felek a szerződés megkötésekor, így a 8.17.1.3. pont írásba foglalásakor már ismerték a Kúria 2014. június 16. napján kihirdetett 2/2014. PJE határozatát, amelyben a Kúria a devizalapú kölcsönszerződések árfolyamrése és az egyoldalú szerződésmódosítás kérdésében adott iránymutatást. A jogegységi határozat előre vetítette a devizaalapú kölcsönszerződéseket nyújtó bankok elszámolási kötelezettségét, azonban ennek mikéntjéről a felek információkkal még nem rendelkeztek. Erre figyelemmel az említett szerződési alponthoz a vevő részére minél szélesebb körben kívánták meghatározni az igényérvényesítési lehetőséget. Emiatt is a szerződési pont megszorító értelmezésének nem volt helye, tehát nem csupán az ügyfelek vagy valamely hatóság által kezdeményezett eljárás esetére tartozott az alperes kártalanítással.

Egyetértett a bíróság a keresettel annyiban, hogy a 8.17.1. pont valamennyi alesetét a felek közvetlen kárnak tekintették, így abba beletartozott a bankot terhelő, devizahitelekkel szembeni származó fizetési kötelezettség is. Így a törvényszék úgy ítélte meg, hogy a felperest megilleti az a jog, hogy a 8.17.1.3. pont alapján követelést terjesszen elő az alperessel szemben, a keresetelési joga fennáll.

Ezt követően a bíróság elvetette a felperes azon érvelését, hogy a keresettel - a 8.17.1.3. pont alapján - érvényesített követelésre nem vonatkozik a 8.17.2. pont felelősségkorlátozást lehetővé tevő szabálya. A bíróság megítélése szerint a helyes értelmezés az, hogy az alperes 8.17.1. szerinti kötelezettségeinek korlátai, határai vannak, melyeket a szerződés 8.1. - 8.16. pontjai foglalnak magukban. Ezért vizsgálni kellett, hogy a felperes a keresete előterjesztésével megtartotta-e a 8.5. és a 8.9. pont szabályait. Ezek az igényérvényesítési szerződési rendelkezések anyagi jogi határidők, mivel a jogosult anyagi jogi igényének érvényesítéséhez kapcsolódnak.

A törvényszék egyetértett az alperes azon érvelésével, hogy a felperesnek a 2/2014. PJE, valamint a DH1. tv. kihirdetését követően a várható kifizetés összegéről tudomással kellett rendelkeznie, mert a 196/2007. (VII.30.) Kormányrendelet, illetve a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (Hpt.) előírásai alapján olyan belső nyilvántartásokat kellett vezetnie, amelyekről fel tudja mérni az árfolyamrésből, egyoldalú kamat- és költségemelésből keletkezett bevételeit. Ezért a bank már a 2014. évben olyan információk birtokában volt, amelyeket a felperesnek a szerződés 8.5. pontja alapján közölnie kellett az alperessel az igény érvényesítéséhez. A szerződési szabályozás szerint a felperesnek a kár becsült összegét kellett közölnie. Ehhez képest a felperes 2015. szeptemberében, így elkészen hívta fel az alperest a teljesítésre.

A bíróság megítélése szerint azonban a felperes nemcsak a 8.5. pont, hanem a 8.9. pont igényérvényesítési határidejét is elmulasztotta. A felperes 2015. szeptember 10. napján kelt, az alperes által 2015. szeptember 18. napján átvett írásbeli felszólítását követően ugyanis a felperes négy hónapon belül jogi eljárást nem kezdeményezett, keresete csak 2016. szeptember 29. napján érkezett a bíróságra. A törvényszék megítélése szerint jogi eljárásnak a bíróság előtti eljárás minősül, a perindítást megelőző levelezés nem.

A felperes *fellebbezésében* elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének helytadást, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. A részvény adásvételi szerződés igényérvényesítési határidőket tartalmazó 8.5. és 8.9. pontja esetében fenntartotta az elsőfokú eljárásban már kifejtett azon álláspontját, hogy a keresete nem késett el, mivel az említett szerződési rendelkezések a nem felelősségi jogalapú perbeli igényérvényesítésre nem vonatkoznak. A szerződés 8.5. pontja értesítési határidejét a felperes megtartotta, mert a tudomásszerzéstől számított 60 napon belül az alperest a teljesítésre felszólította. A 8.9. pont sem jogvesztő, sem elévülési határidőt nem tartalmaz. Polgári jogi szerződésben a felek eleve nem rendelkezhetnek jogszerűen keresetindítási határidőről, és nem szerződhetnek ki a Ptk. hatálya alól. A felperes az alperessel szemben a jogi eljárást már azzal megindította, hogy a részére teljesítésre felhívó levelet megküldte.

Az alperes a *csatlakozó fellebbezésében* az elsőfokú ítélet indokolása részbeni megváltoztatásával annak megállapítását kérte, hogy a felperes által érvényesített követelés jogalap nélküli. Kérte továbbá mellőzni az elsőfokú ítélet indokolásából a 4. oldal 2. bekezdésében szereplő azt a megállapítást, hogy „*a felek abban egyetértettek, hogy a 8.17.1.3. pont szerinti rendelkezés megfogalmazására milyen okból, milyen előzményeket követően került sor*”. Jogorvoslati kérelmében elsődlegesen azzal érvelt, hogy a kereset elutasítása már önmagában amiatt is indokolt lett volna, hogy a felperes által érvényesített követelés nem áll fenn az általa jogalként megjelölt 8.17.1.3. pontja szerint. A felperes ugyanis sem ebben a szerződési pontban, sem pedig annak felvezető szövegét képező 8.17.1. pontja szerinti feltételeket nem igazolta, azoknak nem felelt meg. Az elsőfokú ítélet tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes vevő közvetlen káraként volt figyelembe vehető a bank által a devizakölcsönök miatt elkönyvelt kiadások köre. A 8.17.1. pont egyértelműen a felperesnél közvetlenül felmerült károkról rendelkezik. Ezen túl a 8.17.1.3. alpont nem teszi lehetővé a jogszabályok által okozott károk, illetve a jogszabályok által előírt elszámolási kötelezettség megtérítését. Mindezekből is következően az alperes soha nem fejezte ki egyetértését a 8.17.1.3. pont tekintetében a felperes által előterjesztett értelmezést illetően. Emiatt a csatlakozó fellebbezésben mellőzni kért 4. oldal 2. bekezdésébe foglalt ítéleti rendelkezés iratellenes.

A felperes csatlakozó fellebbezésre előterjesztett *fellebbezési ellenkérelmében* az elsőfokú ítélet csatlakozó fellebbezéssel érintett indokolása helybenhagyását kérte.

Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállás, a részvény adásvételi szerződés helyes értelmezése alapján helytálló jogkövetkeztetésre jutva utasította el a keresetet.

Így a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés alaptalan.

A szerződésre annak 11.1. pontja szerint alkalmazandó, a magyar Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:8. § (1) bekezdése szerint a jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akarata és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. A törvényhely alapján tehát az értelmezésre szoruló szerződési nyilatkozat nyilatkozati és akarati elemeinek egybevetésével határozható meg a nyilatkozat figyelembe vehető tartalma. Ennek során elsődleges kiindulási pont a szavak általánosan elfogadott jelentése, nyelvtani értelme, de mindazt a tény, körülményt vizsgálni kell, amely a nyilatkozatot tevő szerződéskötéskori akarátát felismerhetővé teszi.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék a szerződési nyilatkozatok értelmezésére irányuló nyilatkozási- és akarati elvet megfelelően szem előtt tartva, helyesen értelmezte az eredetileg angol nyelven írt szerződés perben releváns részeit.

A csatlakozó fellebbezésben kifejtettekkel szemben helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a felperest a szerződés 8.17.1.3. pontja alapján megillette a keresetösségi jog. (Pp.3.§ (1) bekezdés) A felek a bank valamennyi részvényét (tehát: lényegében a bankot) átruházó szerződés 8.17.1. pontjában mentesíteni kívánták a vevő felperest az annak folytán elszenvedett hátrányoktól (a „közvetlen károktól”), hogy a szerződéssel megvásárolt bank - olyan ok miatt, amelyet a szerződéskötéskor nem ismertek („a zárást megelőzően felmerült körülmények miatt”) - csökkent értékű. Ugyan a szerződés 8.17.1. pontja, valamint az oda tartozó, azt követő három alpont kifejezett szövege egymásnak ellentmond abban a kérdésben, hogy a vevő felperes az őt ért közvetlen károkat, avagy - a számára közvetett kárként jelentkező - közvetlenül a bankot ért károkat érvényesítheti. Azonban a szerződés 8.17.1. pontja (benne: a 8.17.1.1.,2.,3. alpontokat is) egységes értelmezésével csak az a következtetés vonható le, hogy a szerződést kötő felek a 8.17.1.1., 8.17.1.2. és 8.17.1.3. pontokban foglalt károkat egyszersmind a vevő közvetlen kárainak is tekintették.

Nem kétséges, hogy a 8.17.1.3. pont azt kifejezetten nem tartalmazza, hogy a vevőt igényérvényesítési jog illetné meg a deviza alapú kölcsönszerződésekre vonatkozó jogszabályalkotás miatt a bankot terhelő kiadások folytán. Az elsőfokú bíróság azonban helytállóan fejtette ki ítéletében, hogy a felek a szerződésük megkötésekor már ismerték a Kúria 2014. június 16. napján kihirdetett 2/2014. számú Polgári Jogegységi Határozatát, amely - más mellett - meghatározta, hogy a devizaalapú fogyasztói kölcsönszerződések egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő kikötése mely feltételek figyelmen kívül hagyása esetén tisztességtelen (2. pont); illetve, hogy a különmű árfolyamok (az árfolyamrés) alkalmazása tisztességtelen. Az viszont a szerződéskötéskor - a 2014. július 18. napjától hatályos 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 tv.) kihirdetését megelőzően - nem volt ismert, hogy a bankot a megkötött devizaalapú kölcsönszerződése után milyen jellegű, milyen módon érvényesíthető és mekkora mértékű térítési kötelezettség, kiadás terhelheti. Ezért szabályozhatták a szerződés 8.17.1.3. pontjában a „külföldi devizában nyilvántartott kölcsönökkel összefüggésben panaszként, jogvitában vagy peren kívüli egyezségi eljárásban érvényesített minden követelést” olyanként, amely a 8.17.1. szerint a vevő felperes közvetlen kárának minősül. Ezért - az alperes megítélésével szemben - nem volt jelentősége annak, hogy a 8.17.1.3. pontban „jogszabályok által okozott károk”, avagy a jogszabály alapján fennálló térítési kötelezettséget a felperes által érvényesíthető közvetlen kárként nem nevesítették.

Egyetértett az ítéletábra a törvényszék azon szerződésértelmezésével is, hogy a felek a 8.17.1. pontban meghatározott, vevőt megillető anyagi jogi igények érvényesítését a szerződésben konkrétan meghatározott eljárási rendhez és igényérvényesítési határidőkhöz kívánták kötni. Emiatt a szerződés 8.17.2. szerint a 8.1. - 8.16. pontokban meghatározott korlátozások irányadóak voltak a 8.17.1. pontban részletezett igények érvényesítésére is. A felperes megítélésével szemben a 8.17.2. pont szerződési szabályából nem olvasható ki olyan szűkítő feltétel, hogy a 8.1. - 8.16. pont igényérvényesítési szabályai csak a „felelősségalapú” követelésekre vonatkozik, azonban a perbelire nem.

A Ptk.6:59.§ (2) bekezdése szerint a felek szabadon állapíthatják meg a szerződés tartalmát. A szerződéseknek a felek jogaira és kötelezettségeire vonatkozó szabályaitól egyező akarral eltérhetnek, ha e törvény az eltérést nem tiltja.

A Ptk.-ban foglalt tilalom hiányában nincs annak sem akadálya, hogy a szerződés alapján valamelyik felet megillető anyagi jogi igények érvényesítését a szerződésben meghatározott külön feltételekhez, így határidőn belüli felszólításhoz, avagy határidőn belüli jogi úton történő, bíróság előtti igényérvényesítéshez kössék. A szerződési autonómia alapján a szerződésben kiköthető, hogy „a szerződésen alapuló kötelezettségekkel kapcsolatban semmilyen igény, követelés érvényesítésére nincs lehetőség, a szerződésben foglalt előfeltételek teljeskörű teljesülésének hiányában”. (A Kúria Pfv.V.22.141/2016/8. szám alatti határozata) Ezért - a felperes érveivel szemben - nem volt akadálya az olyan szerződési szabályozásnak, hogy a felperes a szerződés 8.5. pontjában meghatározott írásbeli értesítés - valamint a 8.9. pontjában meghatározott - jogi úton történő - igényérvényesítés határidejének elmulasztása esetén elveszti a szerződésből eredő igényérvényesítési jogát. Az ítéletábra utal a Ptk.6:22.§ (3) bekezdése azon szabályára, amely szerint a felek írásban megállapodhatnak az elévülési idő megváltoztatásában, így az általános 5 éves elévülési idő (6:22.§ (1) bekezdés) lerövidítésében. Amennyiben az elévülési időt - lényegében korlátlanul - mérsékelő megállapodás megkötése nem kizárt, jogszerűen lehetséges a szerződésben az abból eredő igények érvényesítésére jogvesztő határidő kikötése is.

Egyetértett az ítéletábra a törvényszék megítélésével abban is, hogy a felperes a konkrét esetben a szerződés 8.5. pontja értesítési - és a 8.9. pontja igényérvényesítési határidejét is elmulasztotta. A felperes mind a 2/2014. PJE, mind pedig a DH1 törvény kihirdetését követően a banktól már akadály nélkül tudomást szerezhetett a bankot a devizaalapú kölcsönszerződés-állomány alapján terhelő fizetési kötelezettségről. Ehhez képest a 2015. szeptember 10. napján kelt írásbeli felszólítást lényegesen a 8.5. pontban meghatározott 60 napon túl küldte meg az alperesnek. A 2016. szeptember 29-i perindítás pedig lényegesen később történt, mint amelyet a szerződés 8.9. pontja megenged.

Az elsőfokú ítélet csatlakozó fellebbezésben iratellenesnek nevezett mondata (4. oldal 2. bekezdés 1. mondat) csupán arra utalt, hogy a szerződéskötéskor a felek által már ismert volt, hogy a Kúria a bíróságok részére a 2/2014. PJE kiadásával iránymutatást ad az árfolyamkockázat, az egyoldalú szerződésmódosítás és az árfolyamrész tisztességtelensége kérdésében. Ez volt az a szerződéskötési előzmény, amelyre az elsőfokú bíróság az alperes csatlakozó fellebbezésében kifogásolt mondatával utalt. Az ítéletnek ez a mondata így nem iratellenes, ezért azt az ítéletábra nem mellőzte.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a felperes viselni köteles a fellebbezésén illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000.Ft fellebbezési illetéket, míg az alperes a lerótt csatlakozó fellebbezési illetéket.

A fellebbezés - és csatlakozó fellebbezés eltérő perértéke (37.089.876.Ft - valamint a meg nem határozható perértékű indokolás elleni fellebbezés) folytán a másodfokon pervesztes felperes köteles viselni az alperes másodfokú eljárásban felmerült - ügyvédi munkadíjból álló - perköltségét. (Pp.78.§ (1) bekezdés, 81.§ (1) bekezdés) Ennek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5)-(6) bekezdései alapján az áfával növelt 152.400.Ft-ban határozta meg.

G y ő r , 2018. február 28.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Bajnok István sk. bíró

A kiadmány hitelűl
kiadó: